

EMMA CLINE

MİSAFİR

Çeviren

Sinem Akyol

Hillary için...

1

Ağustostu. Okyanus oldukça sıcaktı ve gün geçtikçe daha da ısınıyordu.

Alex, suya girmeden önce bir dalga serisinin bitmesini bekledi, sonra da dalış için yeterince derinleşmeden hemen önce suyun içinde bata çıka yürüdü. Birkaç güçlü kulaçtan sonra dalgaların olmadığı yere doğru açıldı. Deniz burada daha sakindi.

Buradan bakıldığında kumsal tertemiz görünüyordu. Işık –o meşhur ışık– her şeyin sevimli ve sakin görünmesini sağlıyordu; Mersin Meşesi'nin Avrupalı koyu yeşili, ahenkle hışırdayan kumsal bitkileri, otoparktaki park hâlinde bulunan arabalar. Hatta bir çöp konteynerinin üzerinde uçuşan martılar bile kusursuz görünüyordu.

Kıyıda havlular, kendi hâlindeki plaj sakinleri tarafında işgal edilmişti. Teni pahalı bavul markalarının tonlarında bronzlaşmış bir adam esnerken genç bir anne çocuklarının suyun kenarına koşarak gidip gelmesini seyreliyordu.

Alex'e baksalar ne göreceklerdi?

Suyun içindeyken o da herkes gibiydi. Tek başına yüzen bu genç kadınla ilgili tuhaf bir şey yoktu. Kadının buraya ait olup olmadığıyla ilgili bile herhangi bir ipucu yoktu.

Simon, Alex'i ilk kez plaja götürdüğünde, Alex plaj girişinde ayakkabılarını çıkarıp fırlatmıştı. Anlaşılan o ki herkes öyle yapıyordu: Alçak boylu ahşap korkuluğun dibinde ayakkabı

ve sandaletler üst üste yığılmış vaziyetteydi. “Kimse çalmıyor mu bunları?” diye sordu Alex. Simon kaşlarını kaldırdı. Başka birinin ayakkabılarını kim, neden çalsın ki?

Ama Alex’in aklına gelen ilk şey buydu – burada bir şeyleri çalmak ne kadar da kolay olurdu. Her türlü şeyi. Çite dayalı bisikletler, başında kimse olmadan havluların üzerine bırakılmış çantalar, plajda kimse anahtar taşımak istemediği için kilitlenmeden bırakılan arabalar. Herkes kendileri gibi insanlarla bir arada olduğuna inandığı için bu sistem tıkır tıkır işliyordu.

Alex, plaja gitmek için yola çıkmadan Simon’ın önceden geçirdiği bir sırt ameliyatının sonrasında kullandığı ağır kesicilerden birini alınca zihnine o alışıldık perde indi ve etrafını saran tuzlu su da ayrı bir teskin ediciydi. Kalbi göğsünün içinde hoş, belirgin bir şekilde atıyordu. Okyanusun içinde olmak neden ona kendini iyi bir insanmış gibi hissettiriyordu? Suyun üzerinde sırtüstü yüzüyordu, vücudu sağa sola sallanırken gözleri güneş ışığından dolayı kapandı.

O gece Simon’ın arkadaşlarından birinin –ya da bir iş arkadaşının ki bütün arkadaş çevresi iş arkadaşlarından oluşuyordu– düzenlediği bir parti vardı. Alex’in parti başlayana kadar harcayabileceği uzun saatleri vardı. Simon günün geri kalanında çalışacaktı ve tıpkı iki hafta önce buraya geldiklerinden beri olduğu gibi Alex tek başına kalacaktı. Alex buna aldırmıyordu. Neredeyse her gün plaja gitmişti. Simon’ın ağır kesici zulasını sürekli ama fark edilmeyecek bir tempoda kullanıyordu ya da en azından fark edilmemesini umut ediyordu. Ve Dom’un giderek kontrolden çıkan mesajlarını görmezden geliyordu ki bunu yapmak çok kolaydı. Dom’un Alex’in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Alex, telefon numarasını engellese de Dom bir şekilde başka numaralardan ona ulaşıyordu. Alex, ilk fırsatta yeni bir hat alacaktı. Dom, o sabah çılgın mesajlarından bir tane daha atmıştı:

Alex

Alex

Cevap ver!

Mesajlar Alex'in midesinde halen keyifsizlik yaratsa da başını telefonundan kaldırır kaldırmaz her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyordu. Alex, Simon'ın evindeydi ve pencereler yemyeşil bir alana bakıyordu. Dom, artık Alex için hiç var olmadığını farz edebileceği bambaşka bir âlemdeydi.

Halen sırtüstü yataarken Alex, gözlerini açtı ve güneş gözlerini acıttığı için bir anda nerede olduğu konusunda kısa süren bir şaşkınlık yaşadı. Suyun içinde doğruldu ve yüzünü kıyıya döndü; tahmin ettiğinden daha fazla uzaklaşmıştı. Çok daha fazla. Bu nasıl olabilirdi? Tekrar kıyıya ulaşmaya çalıştı ancak su sanki kulaçlarını yutuyordu, bir türlü ilerleyemedi.

Derin bir nefes alıp tekrar denedi. Bacaklarını var gücüyle çırpıyordu. Kollarını da. Kıyıya yaklaşıp yaklaşmadığını kestirmek imkânsızdı. Tekrar kıyıya ulaşmak için bir hamle daha yaptı ancak çabası boşaydı. Güneş yakmaya devam ederken ufuk çizgisi titriyordu; hiçbiri Alex'i umursamıyordu.

Bu, onun sonuydu – işte gelmişti.

Bu, onun cezasıydı. Bundan emindi.

Yine de garip bir şekilde korkusu uzun sürmedi. Korku bir anlığına gelip geçmişti.

Onun yerine farklı bir duygu belirdi, sürüngelelere mahsus bir çeşit merak.

Mesafeyi düşünüyordu, kalp atışını düşünüyordu, işin içindeki faktörlerin sakın bir değerlendirmesini yaptı. Olayları net bir şekilde görme konusunda hep başarılı olmamış mıydı?

Rotayı değiştirmenin zamanı gelmişti. Kıyıya paralel yüzmeye başladı. Vücudu kulaçları hatırlayarak kontrolü ele aldı. Tereddüde mahal bırakmıyordu. Bir noktada su kendisine daha az direndi, bir anda kıyıya doğru ilerlemeye

başladı ve nihayet ayakları yere basacak kadar sık yerlere yaklaşmıştı.

Evet, nefes nefeseydi. Kolları ağrıyordu ve kalbi alışılmış ritme kıyasla çok daha hızlı atıyordu. Denize girdiği yere kıyasla çok daha aşağıdaydı.

Ama neyse – iyiydi ya önemli olan oydu.

Korkuyu üzerinden atmıştı.

Kıyadaki hiç kimse onu fark etmedi, hiç kimse şöyle bir dönüp de ona bakmamıştı bile. Bir çift, başları öne eğik şekilde kumdaki kabukları inceleyerek yanından geçti. Uzun lastik çizme giymiş bir adam oltasını çeviriyordu. Güneş tentelerinin birinin altındaki bir gruptan kahkaha sesleri yükseliyordu. Hiç şüphesiz, Alex gerçekten tehlikede olmuş olsaydı birileri mutlaka harekete geçerdi, bu insanlardan biri muhakkak ona yardım ederdi.

Simon'ın arabasında seyahat etmek keyifliydi. İnsanı korkutacak derecede hassas ve hızlıydı. Alex, mayosunu çıkarma zahmetinde bulunmamıştı ve koltuk sıcaktan bacaklarını yakıyordu. Fazla hızlıydılar ve pencereler açık olduğu hâlde hava sıcaktan dolayı bunaltıcıydı. Alex'in şu anda hangi sorunu çözmesi gerekiyordu? Hiç. Hesaplanacak değişkenler yoktu ve ağı kesici de görevini tıkır tıkır yerine getiriyordu. Şehirle kıyaslandığında burası cennetti.

Şehir. Tanrı'ya şükürler olsun; Alex şehirde değildi.

Sorun sadece Dom da değildi. Dom'la ilgili sorunlar olmadan önce de bir şeyler ters gidiyordu. Martta tantanasız bir şekilde yirmi iki yaşına girmişti. Sol gözkapasının aşağı doğru sarkmasına sebep olan, sürekli nükseden bir arpacığı vardı. Bu durumu gizlemek için kullandığı makyaj malzemeleri durumu sadece daha da kötüleştiriyordu; gözünün tekrar tekrar mikrop kapmasına sebep oluyordu ve arpacık aylarca sızlıyordu. Sonunda randevusuz gidilebilen bir klinikte antibiyotik için reçete yazdırmıştı. Her gece gözkapaklarını çekştirip

arpacığın çıktığı gözünün alt kenarına ilaçlı merhemi düz bir çizgi hâlinde sıkıyordu. Sadece sol gözünden istemsizce göz yaşları süzülüyordu.

Alex, metroda ya da yeni yağmış, bulutları andıran karla kaplı kaldırımlarda yürürken yabancıların kendisine tuhaf bakmaya başladığını fark etmişti. Bakışlarıyla onu takip ediyorlardı. Ekoseli moher manto giymiş bir kadın sinir bozucu bir dikkatle Alex'i süzüyordu ve bakışında gitgide artan bir endişe vardı. Bilekleri taşıdığı çokça plastik poşetten dolayı bembeyaz olmuş bir adam, Alex trenden inene kadar gözlerini ona dikmişti.

İnsanlar Alex'in aurasında ne görüyordu, onun üzerinden nasıl kötü bir koku yükseliyordu ki?

Alex, muhtemelen bütün bunları uyduruyordu. Ama belki de uydurmuyordu.

Şehre ilk vardığında yirmi yaşındaydı. Hâlâ sahte bir isim kullanacak kadar enerjisi olduğuna, bu tarz davranışlarının bir değeri olduğuna ve yaptıklarının gerçek hayatında yaşanmadığı anlamına geldiğine inandığı zamanlardı, yani erkeklerle gittiği yerlerin isimlerinin bir çetelesini tuttuğu zamanlardı bunlar. Bu yerler, ekmek ve tereyağı için ekstra para alan, müşteriler tuvalet için yemeklerine ara verdiğinde garsonlarının peçetelerini tekrar katladığı restoranlardı. Sadece pembe, ancak tatsız ve ciltli bir kitap kadar kalın biftek sunan restoranlar. Orta sınıf otellerde, olmamış çileklerin bulunduğu ve posadan dolayı yoğun kıvamlı, fazla tatlı sıkma meyve sulu brunchlar. Ancak çetelenin cazibesi çabuk kayboldu ya da tuttuğu çeteleyle ilgili bir şeyler onun canını sıkmaya başladığı için bu alışkanlığını bıraktı.

Alex artık bazı otel barlarında hoş karşılanmıyordu ve bazı restoranlardan uzak durmak zorundaydı. Nasıl bir cazibesi varsa artık gücünü yitirmişti. Tümüyle değil ancak bunun gerçekleşmesinin mümkün olduğunu fark edecek kadar. Bu-
raya taşındığından beri bu durumun başkalarının, kendinden

büyük diğer kızların başına geldiğini görmüştü. Memleketlerine dönüp yeni, normal bir hayata başlıyorlardı ya da tümüyle ortadan yok oluyorlardı.

Nisanda Alex, bir öğle yemeğini eski bir müşterisinin hesabına yazdırmaya kalkıştığında bir müdür alçak sesle kendisini polisi aramakla tehdit etmişti. Her ne sebeple olursa olsun müşterilerinden çoğu artık onu aramıyordu – çift terapilerinin bir sonucu olarak verilen ultimatolar ve radikal dürüstlük merakı, çocukların doğumuyla gelen ilk suçluluk duyguları ya da sadece usanmadan dolayı. Aylık nakit akışı bir anda azaldı. Alex, memelerini büyütmeyi düşünüyordu. Kendi reklamını yaptığı ilan sayfasını tekrar yazdı ve arama sonuçlarının en üstünde çıkmak için çok yüksek bir ücret ödedi. Verdiği hizmetin karşılığında talep ettiği ücrette indirim yaptı, sonra tekrar indirim yaptı.

İlanında, “Altı yüz gül”, yazıyordu. Altı yüz öpücük. Sadece genç kızların altı yüz adetini istediği şeyler.

Alex, bir dizi lazer uygulaması yaptırmıştı: Ağırbaşlı bir astronotun renkli tıbbi gözlüğü gibi, takarken yüzüne mavi ışıklar çakıyordu. Aynı anda ödeme karşılığında hizmet alıp alamayacağını kibarca soran heyecanlı bir sanat öğrencisine fotoğraflarını çektiyordu. Uyduruk stüdyosunda gezinen şeytani, pembe gözlü bir evcil tavşanı vardı.

Mayıs: Oda arkadaşlarından biri “Klonopin” adlı ilacının niçin bu kadar hızlı tükendiğini sormuştu. Bir hediye kartı, en sevdiği bileziği kaybolmuştu. Pencereye takılan klimayı bozan kişinin Alex olduğu konusunda ortak kanaat oluşmuştu. Klimayı Alex mi bozmuştu? Hatırlamıyordu ancak bu mümkündü. Dokunduğu şeyler artık lanetlenmiş gibiydi.

Haziran: Çaresizlikten kendini koruma önlemlerini gevşetti –artık referans veya fotoğraflı kimlik sormuyordu– ve birçok kez dolandırıldı. Adamın biri onu taksinin ücretini ödeme sözüyle JFK Havaalanı’nın içindeki otele çağırды ve Alex oraya vardığında kaldırımında taksiler kendisini seyretmek için yavaş-

larken rüzgârın havalandırdığı etekleriyle adamı tekrar tekrar aradı ancak adam telefonunu açmadı.

Ve temmuzda ev arkadaşları iki hafta içinde borçlu olduğu kirayı ödemediği takdirde evin kilitlerini değiştireceklerini söyledikten sonra Dom şehre geri döndü.

Dom neredeyse bir yıldır ortalıkta yoktu, Alex'in fazla detayını bilmek istemediği bir mesele yüzünden kendi kendine uyguladığı bir sürgündü bu. Dom'la alakalı çok fazla bir şey bilmemek daha iyiydi. Daha önce tutuklandığını söylediği –birden çok kez– hâlde üst düzey bürokratlar tarafından son anda yapılan müdahalelerle bir çeşit dokunulmazlığa sahip olduğu imasında bulunarak, görünen o ki hiçbir zaman hapse girmemişti. Söylediklerine gerçekten inanan olduğunu mu düşünüyordu? Alex'ten daha fazla yalan söylüyordu, hiçbir sebep yokken dahi. Alex, kendi kendine Dom'la bir daha asla görüşmeyeceğine dair söz vermişti. Sonra Dom, Alex'e mesaj attı – o belki de gerçekten Alex'le vakit geçirmek isteyen tek kişiydi. Ondan neden bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Eğleniyorlardı, değil mi? Dom, Alex'ten hoşlanıyordu, değil mi?

Dom, bir arkadaşına ait olduğunu söylediği bir dairede kalıyordu. Oda sıcaklığındaki zencefil gazozunu içiyorlardı. Dom, yalınayak gezerken jaluzileri indiriyordu. Bir pencere kenarında üstü çıkartmalarla kaplı bir dizi krem şanti kolisi duruyordu ve çöp kutusunun en tepesindeki CVS poşetinde boş Alka Seltzer ambalajları vardı. Dom, telefonunu kontrol edip duruyordu. Bir anda dairenin zili çalmaya başladı ve bir süre durmadan çaldı; Dom kapıyı açmak yerine kıkır kıkır gülerek bu duruma aldırmadı ve zil sesi sonunda durdu. Saat sabahın dördüydü, Dom bir omlet pişirdi ama ikisi de omlete hiç dokunmadı. Bir *reality show* programı seyrettiler: Programdaki en yaşlı kadın, bir restoranın terasında otururken hararetle bir bardak buzlu çay içiyordu. Kadınlar hummalı bir tartışmanın tam ortasıydı ve yüzlerinde dramatik bir

ifade vardı. “Ben bunu asla söylemedim,” diye hayıflandı esmer olan.

“Bunu daha önce seyretmiş miydin?” diye sordu Dom gözünü televizyondan ayırmadan. Kollarıyla kucakladığı peluş penguenin parlak, düğme gözlerini yoluyordu.

Ekrandaki kadın, sandalyesini devirerek ayağa kalktı. “Sen zehirlisin,” diye bağırdı. “Zehirli,” diye tekrar etti, ortaparmağını havaya kaldırarak. Kadın, nefes nefese oradan uzaklaştığı esnada, kameramanlardan biri geri geri yürüyerek kadrajdan çıkarken önünden fırladı.

Bir bölüm daha izlediler, ardından bir tane daha. Dom, Alex’in dizinde yatıp parmağındaki uyuşturucuları yalıyordu. Elini iç çamaşırına soktuğunda Alex ona engel olmadı. Programı izlemeye devam ettiler. Programdaki kadınların hepsi birbirinden nefret ediyordu, o kadar ki bu şekilde kocalarından nefret etmenin önüne geçtiler. Sadece kucaklarında göz kırpan küçük köpekleri gerçek gibi duruyordu: Onlar kadınların ruhuydu, diye karar verdi Alex, kadınların arkasından yürüyene, tasmaya bağlı küçük ruhlar.

Alex, o evde Dom’la ne kadar kalmıştı? En az iki gün.

Ve Dom, Alex ayrıldıktan ne kadar süre sonra durumu anlamıştı?

Aşağı yukarı hemen.

Dom, onu üst üste dört kez aradı. Normalde onu asla aramazdı, sadece mesaj atardı. Dolayısıyla Alex bir hata yaptığını çok hızlı anlamıştı. Mesajlar yayılım ateşi gibi geliyordu.

Alex

Sen benimle taşak mı geçiyorsun

N’oluyor böyle

Şu siktiğimin

telefonunu açar mısın

Alex, Dom aradığında on saattir onu bulutların üzerinde hissettiren benzodiazepin kullanıyordu; gözünde arpacığın son izlerini serinleten sıcak kompres duruyordu, odayı çok şükür gözle görünmeyen, dışarıdan ısmarlanmış yemeğin kokusu doldurmuştu. Dom'un mesajları ona komik gelmişti.

Ama sonra Dom, ertesi gün bir sesli mesaj bıraktı, sesi ağlamaklıydı ve Alex'e yeterince nazik davranmıştı. O çılgın hâliyle bile neredeyse bir dost gibiydi.

Alex sonunda bir SMS'le cevap verdi:

*Şu anda konuşamıyorum. Ama birkaç gün sonra ararım,
ok?*

Alex, ilk başta bir çözüm bulabileceğine inanıyordu. Şimdiye kadar hep bulmuştu. Buna güvenerek Dom'u oyalamaya devam ediyordu. Dom neredeyse her gün ona hatırını soruyordu.

Alex?

İşler kızışmaya başladı. Dom yine arıyordu. Durmadan sesli mesajlar bırakıyordu. Kaygısızca, ortada önemsiz bir yanlış anlama varmışçasına, hatta şakacı bir havadaymış gibi davranıyordu. Sonra çılgınca saldırganlaşan sesi tuhaf, psikopatça bir perdeye ulaştı ve bu da Alex'i gerçekten korkuttu. Geçen yılki o zamanı anımsıyordu. Ya da ondan önceki yıl olmalıydı, Dom şehirden ayrılmadan hemen önceydi. Alex uyurken Dom, ellerini boynuna dolamış vaziyette onu uyandırdığında Alex'in gözleri Dom'un gözlerine kilitlenmişti – ellerini iyice sıkıyordu. Dom'un yüz ifadesinde hafif bir konsantrasyon vardı. Boynunu sıkan elleri ona, gözlerini kapattırıp kafasının içinde geriye doğru yuvarlandıklarını hissettirene kadar Alex, gözlerini Dom'un gözlerinden ayırmadı.